

MONTSENY

PERIÓDIC D'INFORMACIÓ

Preu: 10 cèntims

Redacció, Administració i
Impremta: Alfons XIII, 131Subscripció: Trimestre, 1'50 ptas.
Anuncis i remifits a preus de tarifa

LA NOSTRA FESTA

Qui ens ho havia de dir! Sembla que era ahir que donàvem els darrers volts del vals de la Festa d'istiu, i ja som a Sant Martí.

Ja som a la nostra veritable Festa Major sèria. La celebració de la festa humil i nostrada és la tradició, és una institució capdal que no podrà canviar-se mai.

La festa de Setembre és la de joventut i la disbauxa. Tenim convidats, forasters i parents; hi ha moltes cares formoses; hi ha envelats, barraques de fira, parades de xurros i *enganya-bobos*; hi ha crits, al·legria i alguna que altra *mona*. Mes és festa que igualment es celebraria en altre jorn diferent; únicament té raó d'ésser perquè l'estat anímic dels celonins necessita cada any una crescuda dossi d'optimisme, uns granets del pebre de l'al·legria; necessita que la vida deixi de corre pels viaranys de la monotonia i la vulgaritat per a obrir de bat a bat les portes a l'inconscient divertiment. Necessita, com tot ibèric, una mica de *jolgorio*.

Per Sant Martí, no. Nostre Patró, el Bisbe Sant, l'home bó que va tallar la meitat de la seva capa per a lliurar-la a un pobre atuït de fred —al revés del que fan molts avui, això és, tallar la capa als pobres per a poder medrar ells—, no voldria que us creguessiu que la seva festa és una espècie de Carnestoltes, on tot està bé i tot es perdona.

Veureu, sinó, que els fills del poble, els nostres germans que per vicissituds del viure, han tingut de cercar el pa quotidià en altres llocs, vénen sempre per Sant Martí. Perquè aqueixa és la recordança grata d'aquells temps de brivalls, quan anaven a estudi amb el Senyor Mundi; quan jogaven a la Rodella d'En «Badó de la Rodella», i feien guerres i baralles sota «el marge gròs», o començaven apendre de ballar a «can Lluís» i a «cal Bou».

Avui els carrers no tenen l'abigarrada animació del Setembre, no hi ha la policromia barrejada de colors vius, la gent no crida ni riu tant fort; mes en son rostre s'hi tras-

llueix franc i espontani somriure de satisfacció i benestar.

Avui no portem el coll emmidonat i les sabates apretades; anem senzillament endiumenjats i no portem espardenyas ni anem en cos de camisa, perquè nostre Montseny sol fer-nos l'obsequi d'alguna pluja i un ventet fresc i sa que ens veda aquests excessos.

Avui les campanes no tenen el dringar tant cridaner, però hi sona amb més força la campana major que també celebra festa, car és la més celonina i ella és la que repica la nostra arribada al món i ens dona el darrer comiat quan desapareixem.

I avui també la taula és ben distintament servida. No hi sol haver tanta llagosta ni pollastre, però no hi manquen aquelles cassoles de *relleno* i el gustós *platillo*. El xampany en pot ésser absent, mes en cap casa hi faltará el vi ranci i el moscatell; çò és, menja casolana, productes genuïnament de la terra en son cos i en sa essència.

Els balls no són tant lluïfs com els altres, no hi ha tanta *crème*, però hi ha més unió, tot és més nostre, ens envolta l'esperit del companyerisme, disfrutem amb franquesa, obertament, entregant-nos completament el goig de viure unes hores d'ixoses.

El nombre de damiselles no serà tant abundós, a voltes l'abundor veda la qualitat; ens passa avui que hom pot fer una franca selecció; pot triar d'entre el pomell de roses celonines la que més escaigui al seu gust, sense por a deixar la millor per no haver-la vista, doncs no n'hi ha tantes que hom no pugui contemplar totes a bell pler. Més totes elles són nostres, són de casa, són el bell esplet de flors nascudes i crescudes en el jardí dels nostres amors...

Potser perquè jo en servo innombrables i dolços records, perquè és per Sant Martí quan sempre he tingut les millors alegries de tota ma vida, que em sembla que aquesta diada de nostre veritable festa, és la Festa Major de Sant Celoni.

BLANC-BLAU